

Arrest

nr. 326 868 van 16 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TCHIBONSOU
August Reyerslaan 106
1030 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 mei 2025 tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 mei 2025 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Lomé (Togo) in het bezit van een Benins paspoort en een Luxemburgse verblijfskaart.

1.2. De grensinspectie interpeleerde verzoeker bij zijn aankomst en stelde vast dat deze het voorwerp was van een SIS-seining vanwege de Franse autoriteiten.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 5 mei 2025 een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 8 mei 2025 om 17.40 uur, aan de grensdoorlaatpost BRU NAT werd door ondergetekende V.(...) K.(...) 1ste Hoofdinspecteur

De heer / mevrouw

naam M.(...) (...) voornaam A.(...) W.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Benin

wonende te /

houder van het document Paspoort van Benin nummer (...)

afgegeven te Cotonou op : (...)

(...)

afkomstig uit Lomé met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

X (H) Staat ter fine van weigering van toegang signaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

X in het SIS, reden van de beslissing: Betrokkene is SIS-geseind door Frankrijk onder het nummer FRPR(...) (...)

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift om het Frans als proceduretaal aan te wenden.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat aan de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.3. Vermits de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld, wordt voor de behandeling van de zaak het Nederlands als proceduretaal aangewend.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de ontvankelijkheid *ratione materiae* het volgende aan:

“ L'article 39/82, §4, alinéas 1 et 2 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que : « Le président de la chambre ou le juge au contentieux des étrangers qu'il désigne statue dans les trente jours sur la demande de suspension. Si la suspension est ordonnée, il est statué sur la requête en annulation dans les quatre mois du prononcé de la décision juridictionnelle. Lorsque l'étranger fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente, en particulier lorsqu'il est maintenu dans un lieu déterminé visé aux articles 74/8 et 74/9 ou est mis à la disposition du gouvernement, il peut, s'il n'en a pas encore demandé la suspension, par la voie ordinaire, demander la suspension de l'exécution en extrême urgence de cette mesure dans le délai visé à l'article 39/57, §1er, alinéa 3. ». En l'espèce, la partie requérante a été retenue à l'entrée du territoire belge le 08 mai 2025 et détenue au centre fermé pour illégaux de Steenokkerzeel « Le Caricole » en vue de l'exécution de la mesure de refoulement prise à son encontre. La juridiction de céans est donc compétente pour connaître de la cause en extrême urgence”

3.2.2. Verzoeker wijst erop dat hij wordt vastgehouden met het oog op zijn teruggrijping, waardoor de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid kennis kan nemen van de zaak.

3.2.3. Uit informatie van de verwerende partij blijkt dat verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel en dat zijn teruggrijping op 19 mei 2025 in het vooruitzicht wordt gesteld. De behandeling van een schorsing via de reguliere procedure kan onmogelijk worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgegrepen.

3.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de voorwaarde inzake het uiterst dringend karakter.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel, opgedeeld in zeven onderscheiden middelonderdelen, voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

«(...)

7.2.1.5. MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DU DEVOIR DE MINUTIE ET DE PRUDENCE EN TANT QUE COMPOSANTES DU PRINCIPE DE BONNE ADMINISTRATION

7.2.1.5.1. Bref rappel des règles et principes juridiques pertinents au regard du moyen visé

95. Le devoir de minutie peut être rattaché aux principes de bonne administration ainsi qu'au principe général de droit de l'exercice effectif du pouvoir d'appréciation.

96. Il « impose à l'administration de veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de pouvoir prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328, Hadad, cité par P. GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif 2014, Bruylant, p. 162).

97. Suivant le principe de minutie, l'administration lorsqu'elle doit prendre une décision, doit procéder à un examen complet et particulier des données de l'espèce avant de se prononcer.

98. « L'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99).

7.2.1.5.2. Application au cas d'espèce

99. Le Code frontières Schengen en son considérant 11 relève que :

« Afin de vérifier le respect des conditions d'entrée pour les ressortissants de pays tiers fixées dans le présent règlement et de mener leurs tâches à bien, les gardes-frontières devraient recourir à toutes les informations nécessaires disponibles, notamment les données qui peuvent être consultées dans le système d'information sur les visas (VIS). »

100. En ce sens, un arrêt de Votre Conseil (Arrêt n° 164341 du 18 mars 2016) a jugé que :

« Le Conseil rappelle que le principe de bonne administration emporte notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce (en ce sens, CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003 et arrêt n° 190.517 du 16 février 2009) (...). Or, il n'appert nullement de la lecture de la décision entreprise, pas plus que du dossier administratif que la partie défenderesse ait examiné les arguments invoqués par la partie requérante ».

101. La Conseil d'État a quant à lui jugé que :

« Lorsque l'autorité dispose d'un pouvoir d'appréciation elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment, de procéder à un examen particulier et complet ; (...) Si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce (...) » (CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003).

102. Et le conseil d'État d'ajouter que :

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

103. En conséquence, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance.

104. Dans le même ordre d'idée, la Cour EDH a condamné l'Etat belge dans une affaire qui lui a été soumise notamment en raison de ce que les autorités belges ont fait économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de la requérante (Cour EDH, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique - 10486/10 Arrêt 20.12.2011).

105. Dans le cas d'espèce, il suffisait à la partie adverse de consulter le dossier administratif voire de demander à l'intéressé, dans une langue qu'elle maîtrise mieux, de présenter les documents nécessaires ; elle aurait ainsi pu constater que le requérant ne fait l'objet d'aucune interdiction d'entrée, qu'il a reçu une obligation de quitter le territoire français qu'il a exécuté, qu'il est marié et vit avec son épouse au Luxembourg.

106. Si tel était le cas, l'administration aurait dû se rendre compte que la partie requérante détenait un titre de séjour et si la raison de ce refoulement était le signalement fait par la France, aucun document ne lui a été demandé concernant sa vie familiale.

107. Prendre une décision de refoulement sur la seule base que la partie requérante a fait l'objet d'un signalement constitue une application arbitraire de ses pouvoirs de police par ricochet la violation du devoir de minutie.

(...)

7.2.1.7. MOYEN, PRIS DE LA VIOLATION DE L'ARTICLE 8 DE LA CEDH ET DE LA NON PRISE EN COMPTE DE L'INTERET SUPERIEUR DE L'ENFANT

126. De jurisprudence constante, la plus haute juridiction administrative dispose que :

« Si l'article 61, §1er, 3° de la loi sur les étrangers confère à l'État belge la possibilité de donner l'ordre de quitter le territoire à l'étranger autorisé à séjourner en Belgique pour y faire des études s'il ne se présente pas aux examens sans motif valable, l'État belge est néanmoins tenu de prendre en considération, lors de la prise d'une décision d'éloignement, la vie privée et familiale de l'étranger, conformément à l'article 74/13 de la loi sur les étrangers ainsi qu'aux exigences de l'article 8 CEDH, et doit donc effectuer une mise en balance des intérêts en présence, à laquelle le législateur n'a pas déjà procédé » .

127. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cette disposition prévale sur le Droit belge, d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance.

128. Attendu que « L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150). La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait. » (Arrêt CCE n° 98 273 du 28 février 2013).

129. La vie privée comprend notamment le droit de maintenir des relations qualitativement satisfaisantes avec des tiers, la notion s'inspire de l'arrêt CEDH, Niemietz c. Allemagne, du 16 décembre 1992 (§29) dans lequel la Cour, tout en jugeant qu'il n'est « ni possible, ni nécessaire » de chercher à définir de manière exhaustive la notion de « vie privée », a jugé qu'il est trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle.

130. Ainsi le respect de la vie privée doit englober aussi le droit pour l'individu de nouer, de développer des relations dans le domaine professionnel et commercial.

131. En outre, Votre Haute juridiction a considéré dans son arrêt n° 74.073 du 27 janvier 2012 que : « Dans sa requête, la partie requérante fait notamment valoir que son éloignement entraînera la perte « pour une longue période des relations qu'ils ont tissées en Belgique et perdraient en outre le bénéfice des mesures de régularisation accordée par le gouvernement ce qui aurait des conséquences irrémédiables au niveau de son avenir. Elle poursuit en estimant que « le risque de perte d'une opportunité touchant à l'avenir d'une personne, ainsi que la rupture de leurs attaches sociales, affectives et professionnelles est suffisante pour qu'il ait préjudice grave difficilement réparable ».

132. Le Conseil considère dans son arrêt n° 260 432 du 9 septembre 2021 qu'il « doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour.

133. S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour [...], la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. [...]

134. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit au respect de la vie privée et/ou familiale. [...] ».

135. Il revient dès lors à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

136. Dans un arrêt du 04 avril 2023 (requête n°7246/20), la Cour EDH rappelle que, si l'article 8 a essentiellement pour objet de prémunir l'individu contre les ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il ne se contente pas de commander à l'État de s'abstenir de pareilles ingérences : à cet engagement plutôt négatif s'ajoutent des obligations positives inhérentes à un respect effectif de la vie privée.

137. La frontière entre les obligations positives et les obligations négatives de l'État au titre de l'article 8 de la Convention ne se prête pas à une définition précise, mais les principes applicables dans le cas des premières sont comparables à ceux valables pour les secondes ; Pour déterminer si une obligation – positive ou négative – existe, il faut prendre en compte le juste équilibre à ménager entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu (voir, entre autres aussi, *Söderman c. Suède* [GC], n° 5786/08, § 78, CEDH 2013, et *X, Y et Z c. Royaume-Uni*, 22 avril 1997, § 41, Recueil des arrêts et décisions 1997-II).

138. Qu'en l'espèce, la partie requérante est en mariée et cohabite avec une citoyenne de l'Union européenne, de telle sorte qu'il a été reconnu comme membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne de nationalité française et qu'une carte de séjour lui a été délivrée à ce titre.

139. La partie défenderesse ne démontre à aucun moment avoir pris en compte la situation familiale du requérant.

140. La décision querellée n'opère ainsi aucun contrôle de proportionnalité ni d'opportunité quant à la situation de l'intéressé et de la violation des dispositions légales internationales, en l'occurrence l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

141. Cette disposition se trouve être violée en l'espèce en ce que la partie requérante invoque sa vie privée et familiale avec son épouse au Luxembourg et de nationalité française.

142. Il convient d'insister sur le fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique, d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980, d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ».

143. La partie requérante entretient en outre une relation amoureuse harmonieuse avec son épouse.

144. La partie requérante est par ailleurs salarié au sein d'une entreprise luxembourgeoise.

145. La partie requérante rappelle également l'existence d'une vie privée et familiale découlant de ses années passées au Luxembourg.

146. La décision de refoulement entraînera une rupture de la vie de famille, et mettra en péril non seulement son couple, mais également son activité professionnelle.

147. Dans le cas d'espèce, il sera donc impossible de réparer par équivalent un refoulement mettant à néant une vie de famille et une activité professionnelle fleurissante.

148. La partie requérante prouve que la décision querellée aura pour effet de mettre gravement en péril sa vie privée et familiale telle que protégée par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

149. Le Conseil précisant en outre que :

« Il ne saurait être considéré que le fait que la partie requérante n'a pas formellement invoqué l'article 8 de la CEDH dans sa demande de renouvellement ou dans son courrier du 20 mars 2020 dispenserait la partie défenderesse de son devoir de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit au respect de la vie privée en fonction des éléments dont elle a connaissance au moment de la prise d'une décision mettant fin à un droit de séjour. Quand bien même l'article 8 de la CEDH n'impose pas d'obligation spécifique de motivation, le conseil ne peut que constater que s'il ressort du dossier administratif que la partie défenderesse a bien tenu compte de l'existence d'une éventuelle vie familiale en Belgique, il n'en va pas de même en ce qui concerne la vie privée donc aucune prise en considération n'apparaît à la lecture des pièces versées au dossier administratif. (Nous soulignons) ».

150. En l'espèce, la partie défenderesse n'a pas suffisamment motivé sa décision en ce qu'elle n'a pas procédé à une analyse approfondie des éléments relatifs à la vie privée et familiale de la partie requérante.

151. Que l'ingérence de l'autorité publique dans la vie privée et familiale n'est admise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe dudit article 8 et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre.

152. Dans ce cas, il a été rappelé que les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont notamment : l'entrave à la vie de famille, l'étendue des liens que la partie requérante a avec l'État contractant, en l'occurrence, l'État belge la question de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations

d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000) ;

153. Qu'il convient d'insister sur le fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique , d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 , d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » .

154. S'agissant du respect de l'article 8 de la CEDH, aucun élément ne démontre à la lecture de la décision querellée, qu'un examen minutieux et précautionneux ait été réalisé pour vérifier l'existence ou non des facteurs dans le chef de la partie requérante liés à la violation de sa vie privée.

155. Une telle attitude et décision violent manifestement l'article 8 CEDH. Qu'il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

156. Que compte tenu de tous ces éléments, ce moyen est fondé et sérieux."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn verblijfstitel in Luxemburg, een kopie van zijn samenwoningscontract en zijn huwelijksakte, een getuigschrift van woonst, een huurcontract, een attest van zijn werkgever en loonfiches (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.3. De bestreden beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijfesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

(...)

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in."

3.3.4. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 mei 2025 door de grensinspectie werd geïnterpelleerd toen hij op de luchthaven van Zaventem toekwam vanuit Lomé (Togo). Verzoeker bleek in het bezit te zijn van een Benins paspoort en een Luxemburgse verblijfskaart. Deze Luxemburgse "Carte de Séjour" werd blijkens de foto van het document op 15 november 2023 afgeleverd aan verzoeker in zijn hoedanigheid van "membre de famille UE art 10 Dir 2004/38/CE". De grensinspecteur vermeldde in zijn verslag het volgende ter gelegenheid van verzoekers interpellatie: *"Betrokkene is houder van een nationaal paspoort van Benin en een verblijfstitel van Luxemburg. In zijn paspoort bevindt zich een vertrekstempel dd 26/03/2025. Hij verklaart in 2022-2023 illegaal te hebben gewoond in Frankrijk en vermoed dat deze seining daarvan het gevolg is. Hij gaat per auto terug naar Luxemburg, waar hij verklaart woonachtig te zijn."*

3.3.5. De gemachtigde van de minister beperkt zich in zijn beslissing tot de vaststelling dat *"(b)etrokkene (...)* SIS-geseind (is) door Frankrijk onder het nummer FRPR(...)" en beslist dat aan verzoeker de toegang dient te worden geweigerd in toepassing van artikel 3, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet en dat hij moet worden teruggedreven

3.3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op privé- en gezinsleven. Dit verdragsartikel luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die het privé- en gezinsleven (negatief) beïnvloeden, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 12 juni 2014, Fernandez Martinez v. Spanje, §147).

3.3.7. Verzoeker houdt in zijn middel een theoretisch betoog over de zorgvuldigheidsplicht en over het recht op privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij betwist niet dat hij SIS-geseind staat, maar is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn situatie onvoldoende heeft onderzocht. Zo beweert verzoeker dat hem geen inreisverbod werd opgelegd, maar dat hij in Frankrijk enkel een terugkeerbesluit heeft gekregen waaraan hij gevolg heeft gegeven. Voorts hamert hij erop dat hij gehuwd is en samenleeft met zijn echtgenote in het GH Luxemburg. Volgens verzoeker maakt zijn terugleiding, die louter gestoeld is op zijn SIS-signalering, en geen rekening houdt met zijn huidige situatie, een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dat hij gehuwd is en samenwoont met een Française, met wie hij een liefdesrelatie onderhoudt, waardoor hij familielid is van een burger van de Unie en hem in die hoedanigheid een verblijfskaart werd afgeleverd. Hij is tewerkgesteld in Luxemburg en heeft aldaar een privé-leven omwille van de jaren die hij daar al heeft verbleven. Het standpunt van verzoeker wordt geïllustreerd aan de hand van de stukken die hij thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

3.3.8. In een geüpdatete versie van haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende op de kritiek van verzoeker:

“Verzoeker benadrukt dat hij een verblijfsrecht heeft in Luxemburg, dat hij er een gezinsleven heeft met zijn partner en diens kinderen (de kinderen verblijven weliswaar in Frankrijk), dat hij er werkt. Verzoeker meent niet oordeelkundig gehoord te zijn geweest. Hij meent dat hij over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikte, gelet op zijn Luxemburgs verblijfsrecht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op grond van artikel 3, eerste lid, 5°, 8° en 9° van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker SIS-geseind staat.

Het wordt nietbetwist dat verzoeker SIS-geseind staat ter weigering van binnenkomst.

De SIS-seining betreft een afzonderlijke juridische grond om een beslissing tot terugdrijving te nemen.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat toe om de binnenkomst te weigeren van iemand die ter fine van weigering sis-geseind staat.

Het feit dat verzoeker — die voor de volledigheid wel degelijk gehoord werd door de verwerende partij - een verblijfsrecht heeft in Luxemburg en dat hij er werkt en een gezinsleven heeft, betekent niet dat verzoeker gerechtigd is om het Belgisch grondgebied te betreden, gelet op de SIS-seining waarvan hij het voorwerp uitmaakt.

Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg.

En dat geldt des te meer nu verzoeker strafrechtelijke inbreuken heeft gepleegd en hij geacht kan worden een gevaarte vormen voor de openbare orde. De ernstige redenen die aan de SIS-seining ten grondslag liggen rechtvaardigen de weigering van de binnenkomst, ongeacht het bestaan van een beweerd gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM: (zie bijlage)

Veuillez trouver ci-dessous les raisons du signalement:

1) Nature de la mesure: expulsion suite a une entrée et un séjour illégal sur le territoire national.

2) Autorité a l'origine de la mesure: préfecture de LOIRET

3) Caractère exécutif de la mesure: obligation de quitter le territoire dans un délai de 5 jours après la notification.

4) Date de la mesure: 01/06/2023.

5) Validité : 1 an après départ

6) Matériel signalétique: photo jointe

7) Antécédents: ATTEINTE A L'INTIMITE DE LA VIE PRIVEE PAR FIXATION, ENREGISTREMENT OU TRANSMISSION DE L'IMAGE D'UNE PERSONNE PRESENTANT UN CARACTERE SEXUEL / TENTATIVE - VIOLENCE AVEC USAGE OU MENACE D'UNE ARME SANS INCAPACITE / MENACE DE MORT REITEREE /

CONDUITE D'UN VEHICULE SANS PERMIS /

CONDUITE DE VEHICULE SOUS L'EMPIRE D'UN ETAT ALCOOLIQUE : CONCENTRATION

D'ALCOOL PAR LITRE D'AU MOINS 0,80 GRAMME (SANG) OU 0,40 MILLIGRAMME (AIR EXPIRE)

Cordialement

Vrije vertaling:

1. Aard van de maatregel: verwijdering als gevolg van illegale binnenkomst en verblijf op het nationale grondgebied. 2. Autoriteit die de maatregel heeft opgelegd: prefectuur van LOIRET. 3. Uitvoerend karakter van de maatregel: verplichting om het grondgebied te verlaten binnen 5 dagen na de kennisgeving. Datum van de maatregel: 01/06/2023. Geldigheid: 1 jaar na vertrek. Signalementmateriaal: foto bijgevoegd. Voorgaande feiten: Schending van de privacy door het vastleggen, opnemen of verzenden van beelden van een persoon met een seksueel karakter. Poging tot geweld met gebruik of dreiging van een wapen, zonder lichamelijk letsel. Herhaalde doodsb bedreiging. Rijden zonder rijbewijs. Rijden onder invloed van alcohol: alcoholconcentratie van ten minste 0,80 gram per liter bloed of 0,40 milligram per liter uitgeademde lucht. De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden."

3.3.9. De Raad stelt op basis van de beschikbare gegevens vast dat de SIS-seining van verzoeker door de Franse autoriteiten (dd. 01/06/2023) chronologisch voorafgaat aan verzoekers huwelijk in Frankrijk (dd. 26/08/2023) de erkenning van zijn verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie door het GH Luxemburg (dd. 15/11/2023). Verzoeker had bij zijn binnenkomst zijn Luxemburgse verblijfskaart voorgelegd en had uiteengezet dat hij thans in Luxemburg woonde.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij de gemachtigde van de minister in zijn middel verwijt bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening te hebben gehouden met zijn gezinsleven en zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de minister kon vaststellen dat verzoekers verblijfsrecht in Luxemburg werd erkend ondanks de SIS-seining, hetgeen noopt tot een nader onderzoek. Terloops stipt de Raad immers aan dat de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes), waarvan artikel 3 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt, beperkingen bevat inzake zijn toepassingsgebied wat "de rechten van de personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen" betreft (artikel 3 van de Schengengrenscodes) en dat de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) een 'inreisrecht' waarborgt.

Door zich in de bestreden beslissing te beperken tot een loutere verwijzing naar de Franse SIS-seining en naar artikel 3, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet zonder rekening te houden met verzoekers specifieke verblijfs- en gezinssituatie heeft de gemachtigde van de minister het zorgvuldigheidsbeginsel miskend in het licht van het recht op gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

3.3.10. Door in de nota met opmerkingen *a posteriori* bijkomende informatie toe te voegen over de SIS-seining, waaruit niet kan worden opgemaakt dat verzoeker aan een inreisverbod zou zijn onderworpen en door in de nota met opmerkingen overwegingen op te nemen waarbij de openbare orde-elementen worden afgewogen tegen het recht op privé- en gezinsleven, slaagt de verwerende partij er niet in aannemelijk te maken dat alle feitelijke en juridische aspecten deugdelijk onderzocht werden vooraleer de beslissing werd genomen. Het gegeven dat middels de nota met opmerkingen het administratief dossier wordt aangevuld en bijkomende overwegingen worden toegevoegd, houdt een bevestiging in van het gebrek aan een deugdelijk onderzoek van verzoekers situatie. De bestreden beslissing houdt een miskening in van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het recht op privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“157. Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

158. Il est acquis que :

« qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du Règlement de procédure, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. C.E., 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté prima facie à ce stade de la procédure un grief défendable fondé sur la CEDH, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la CEDH »¹⁴.

159. Il est encore rappelé que :

• *« L'exposé du préjudice grave et difficilement réparable étant lié au sérieux du moyen, jugé prima facie, sérieux ci-avant, il doit être considéré que la troisième condition cumulative est remplie. » (Décision de refus de prolongation de visa prima facie jugée comme mal motivée, CCE n° 165 435 du 8.04.2016)*

• *« en cas d'exécution des décisions attaquées, ils seront éloignés du territoire et se retrouveront dans l'impossibilité de poursuivre leur demande alors même que leurs moyens sont sérieux. Le préjudice grave difficilement réparable ainsi décrit est lié au sérieux du moyen tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative » (motivation inadéquate d'une décision d'irrecevabilité 9ter, CCE n°98 991 du 16.03.2013).*

160. Attendu que la partie requérante est privée, et retenue en centre fermé depuis le 08 mai 2025, aux fins de refoulement dans son pays d'origine.

161. La privation de liberté cumulée à une mesure de rétention, pour des faits dont on se sent pas responsable laisse toujours de séquelles psychologiques et occasionnent ainsi un préjudice grave difficilement réparable à la partie requérante.

162. Qu'une telle porte gravement atteinte à l'honorabilité du requérant au regard de son statut.

163. La partie requérante observe encore qu'outre d'être menacée de refoulement, ce qui porte en soi déjà atteinte à son honorabilité, la perte du bénéfice de son séjour, le maintien en centre fermé constitue une humiliation et une dégradation de sa personne et de son image, outre le préjudice familial.

164. *Il est in fine une pratique répandue dans les ambassades des pays Européens consistant à refuser le visa, dès lors qu'il est constaté qu'un des pays Schengen a refusé ou annulé un visa avec une décision de refoulement qui a été exécutée. "*

3.4.2.2. Verzoeker verbindt zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de ingeroepen middelen. Indien een middel ernstig werd bevonden, zo stelt verzoeker, dient enige soepelheid aan de dag te worden gelegd met betrekking tot de derde cumulatieve voorwaarde.

3.4.2.3. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij eveneens naar haar bespreking van de middelen *"om te besluiten dat aan de voorwaarde van het nadeel niet is voldaan"*.

3.4.2.4. Aangezien het middel gestoeld op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM ernstig werd bevonden, wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat er *in casu* in bestaat dat verzoeker zijn privé- en gezinsleven in het GH Luxemburg niet kan verderzetten, afdoende bewezen geacht.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Dit geeft aanleiding tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 mei 2025 houdende weigering van toegang met teruggrijping (bijlage 11), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vijftwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN